

R 82/IV - 79: 7

4. / 8 86.

Premila moja Franica!

Oblejusil sem vam, pisati
o ljubezni, pisati vam
o moji ljubezni. Kar
to pismo naj prinese o
ti ljubezni in želja je
moja, da bi ga vi
brali s pristimi občutki,
s katerimi je bilo pisa-
no.

Sedaj, ko sem ležal sto-
raj deset dni, sed mi
ni bilo moji spati et
moji, sem obilo mislil

na moji razgleda do Vas,
razgleda, ki so se posebno
zabujajo, nis tako razvile,
da bih se k Novca, ki
niti meni niti tam ne-
jasno biti ne more.

Verujete mi lahko, da
me je že več let pilila
straš h. Nam, a vedno
sem jo moral v sebi, boji
se pred zavedajo, da mi
bove svet vidual Nas
prepoznane porodnik. A ve-
rajete mi tudi lahko,
da bi me nikakor mila
ne bila pridivata dop
Vas, da se niso zabujajo
lebi kolikto prečno meni

obznanli, da biy skrbno
lahko zrem v me avio
vojo pri hodujist!

Bedij me je vedno
nadlegovalo vprašanje: ve-
li milostna Franica, kaj
je ljubezen, prava lju-
bezni?

Govorati nam Lovicu
z let v svojega ži vlnje!
Kto sem bil sko 14 let
zahajal sem doma se
v cerkev. Na desni stra-
ni v greda nepravil: so
bili Bedij novo mabel
Dojjo. Imela je rojnet
obrazu, se v bili roki

držala je malo rubece
vse, kar ga bičala na
svoji strani. Otraz nje us-
likane so bile palme
in druga tropična drevesa
in jivotni peresi. Tudi
so prijzeli vsako nitko
obilo lučic, da se je vse
žarilo po steni. Niti se
to mater strojje bil sem
pol leta. prav resno ja-
ljubim! Danjal sem od
nje, in gojil sem vročot
željo, da bi omcal, ter
se tako združil j' njo, ni
mi je bila petaj vzor
vse ženske lepote. Konec
dne pa sem se kiberna

prebival. Vredno je nam-
re? hotel, da je pista
mali bozja podobna Lu-
panovi Anički, detetu
ki mi bilo ne lepo ne
godo, a solitno levo, da
mi bilo za denega vpo-
rabit, vraga. Vsa je pasta
kokoši po verbi. V mojih
opis pa je slava pobra-
la ljubezen mi bilo je
mali časa pravo in
nepričo: posepkani so bili
ozori mi na njihovem
mestu ostala je leva
Anička, mi je bila v ves-
nici podobna pisti ma-
teri bozji. Tamo prebu-
juje je grozno, in ko-

mus je dans, si ga več
naziv ne želi.

Pa kako govori je to z
mano? vprašali bodite
ko postali ali vskipeti.
Vi ste privili v enaj-
stem letu - No, denge
otroci se ne letko pijol
- romane prati, in
mlada glavica napol-
nila se nam je z
junaki, mojih vsak je
bil krasnejši od druge-
ga. Her sem tudi nesno,
da sem spisal nekaj
zaljubljenih novel, začel sem
v vertince naše mlade
fantazije in soje gislingi

bi zastavil, da se si
vile s vsakim glavom
junaku mojih vodnik
povešij misliti: to je
dr. Gavril sam. Kakor
sem jaz ^{glejal} ~~opel~~ moj palmar
moj lucicami in pivski-
mi peresi, dobin obra-
zke matere Bojji in
rudcu njuno pre, kot
zarad napajanja blebka
in pretipane permanentike
nisem opazil, da je po-
dobna Tufanovi Aniki,
isto tako se nam je
morda vsilila moja
podobna v naše pre in

on di obdaja ji napuini
blest, mrtvih serc in
druge take nenaravne
ovnanjente. Kaj pa po-
tem, ce bote nekoga dni
raztajala in razledela
se vsa ta "poezija", ce
pa nam bode G. Tavcar
prikazal v svoji prozaj-
ini vsakdanjosti, ce se
bode zgodil vasega preta
spremenil v prav vsakdani-
ga chipokondra, kojiga
tako imenovani, doobiri
niso nicisad, drugega nego
slabo pribita grobov? Ce
nemate v sebi prave gubezari
probutili se bote. Takrat

sibi u grozo in vsak siro-
lav jtkli bodbe na moji
glavi, in vsako gubo na
mojem licu bodbe, ostrim
pogledom pamerili, svet
oz dihovali: moj Bog, kji
sem in ta oči, to je prav
navaden in dolgočasen
itovek!

Zabogati, ljuba Franica,
se nikakor ne plašim, če
konec nemila osvoda tako,
da naj manj ljubezen
prestane nekoliko boja
in preskušinj. Vi ste se
mladi, pristopili ste ko-
maj praz pravca živ-
ljenja, in svet se vam

vidi » spomladanskem,
neboljnim svetu. Prav
lahko je storaj močie,
da imate krasno vsplam-
benje. Vsega vskipenja
sreca je pravo stalo ju-
buzem, za kar ni sanj-
ne veste. Toliko bolesteje
bilo bi poznijši prebujenje,
in mojega življenja sreča
bila bi ja vednot vaučina,
se bi se ni prebujili vs
iase, ko bi se pomoci
ne bilo! Se je storaj namu
boj namenjem, se nas bo-
do p pito loiti postusali
incli potek priliko, mlado
sooje sreca na vse strani

prisraki, in je tudi to
mouu boja isto kullo za-
me govorelo kot pri nji-
govem prijetku, potem je
ni pile, ki bi zabravila,
da bi se moj žiljenje
ne denjilo, vasmu. Nkem
botite papiricani! Ni se mo-
ja gadnja ljubim in predno
otouem » samobni veki
samobnega življenja se bo-
dem branil karor govo
in ostati bi morali drugi
ljudeje, nego je strije Rajko,
se bi mi hotli otogeti. Nas
mi li obruzem in vse pi-
ki mi vsej sijajo » boje
prihodnjost. Sedaj intem, kaj

sk mi je postalo, ni kako
sijko bi mi bilo živeti
bez vas, sedaj ko mi
je vaš list pokazal prelepo
muranost! Obupam pa ni-
kako me, in naji boče
kdo lovit, ločila naji boče
pam naša peseta, in naša
jevalna polja, in jeval
ki je močnejša od vseh varu-
hov.

To naj vam je s teh pre-
bitkih dvoih služba, in
in vam je dana karanta
osoba, zabiti skijer-dobroti-
ka, in naj najsi tudi ne
pogabite ni kras, da je na
vezen na vas, vsami moč-
mi prave ljubezni
Paul
vedno odani
Paul